

Després del Referèndum

Enllestit el tràmit de la consulta popular sobre l'Estatut d'autonomia per a Catalunya, i donant per superats també els tràmits subsegüents (ratificació per les Corts Generals i promulgació pel rei), un nou període s'obre per al nostre poble, període que ha d'ésser encapçalat per les eleccions que han de permetre la constitució del nostre Parlament.

El nostre vell Parlament del 1932, que ha hagut de sobreviure's treballósament fins ara, reduït el nombre dels seus diputats a la mínima expressió, serà finalment substituït per una assemblea nova de trinca que representarà la Catalunya del 1980.

En preparar el nostre esperit per a aquesta nova etapa no podem oblidar de cap manera els canvis (alguns d'ells gens desitjables) que ha experimentat el nostre país en els quaranta-vuit anys que s'han escolat des de l'elecció de l'anterior Parlament. Una generació i mitja amb les amargues experiències d'una cruel guerra civil i d'una duríssima i llarga dictadura anticatalana, havia d'experimentar danys i deformacions que han pesat negativament en el resultat de les consultes populars que han estat fetes des del 15 de juny del 1977 fins al recent 25 d'octubre d'enguany.

Hem de començar, doncs, amb un esforç per a neutralitzar aquells danys i per a redreçar aquelles deformacions i hem de fer entre tots els possibles perquè aquest esforç es reflecteixi en els resultats de les eleccions per al Parlament Català.

I jo diria que el sentit del dit esforç podria ésser indicat sota el lema de la racionalització i renacionalització de la política catalana. Racionalització i renacionalització han d'ésser els nostres mots d'ordre. I han de comportar la desaparició de formacions o d'ombres de formacions que no estan justificades per les circumstàncies presents, l'evitació de duplicacions que sovint no obeeixen més que a rutines o personalismes, la concreció d'idearis i doctrines que conscientment o inconscientment han estat deixats nebulosos i constitueixen un parany per al ciutadà incaut o mal informat,

i la desaparició del sucursalisme, sigui per la ruptura de tot lligam orgànic amb els partits no catalans, sigui per l'eliminació dels grups sucursalistes, sigui per una sincera integració d'aquests dins els seus consemblants de disciplina exclusivament catalana.

Sabem que tot això no és fàcil, però cal assolir-ho, i com més aviat millor, si volem que les nostres institucions autòniques funcionin amb normalitat.

No cal dir que de tot això, l'eliminació del sucursalisme és el més urgent. Sense ella la nostra autonomia serà sempre precària. Amb ella, una modesta mesura d'autogovern queda notablement potenciada i esdevé susceptible d'immediat increment.

Cal doncs que a Catalunya tots els partits siguin de sobirania catalana i siguin catalanistes que vol dir que seran nacionalistes: del color que siguin —liberal, demòcrates cristians, social demòcrates o marxistes—, però sempre i tots ells nacionalistes. I això no solament per defensar la nostra incipient autonomia, sinó per incrementar-la en totes les oportunitats que es presentin o puguem propiciar.

Alguns regionalistes igualits han insinuat entre dents que ara, amb l'autonomia, ja podem incardinar-nos en els partits generals espanyols o tenir amb ells el mateix grau d'autonomia que la Generalitat tindrà respecte de l'Estat espanyol. Voldria recordar a aquests ho-

mes de catalanitat tan fluixa que l'any 1932, ni Macià, ni Cambó, ni Nicolau d'Oliver, ni Unió Democràtica de Catalunya, ni la Unió Socialista de Catalunya, no van creure que la implantació de l'autonomia els obligava a desguarir els bàluards que havien de permetre la seva defensa i la seva expansió. Els partits en un país en curs de recobriment de la seva personalitat no han d'anar a remolc de l'estructura constitucional que hom vagi aconseguint, sinó que han d'ésser el motor del progrés vers un ideal que no hem de cuitar a desar a les golfes així que haurem obtingut el menor resultat positiu.

Cal que quedi ben clar, però, que el rebuig del sucursalisme no significa que ens haguem de desinteressar dels afers que fins i tot amb una autonomia integral quedarien per a l'Estat central. Són afers que ens afecten i per tant tenim el dret i el deure d'intervenir-hi. La guerra i la pau, les forces armades, la moneda, els pactes internacionals no ha d'ésser deixats exclusivament a mans dels no catalans, ans hem de participar en llur gestió en la part que ens correspongui, que no ha d'ésser petita. Això ens portarà naturalment a establir enteses estables però vincles orgànics amb partits polítics de fora de Catalunya, i a col·laborar amb ells en condicions a establir, sigui en el govern, sigui en l'oposició, sigui uns partits catalans amb aquell, i uns altres en aquesta, perquè en l'un i en l'altre indret hom pot prestar valuosos serveis a Catalunya.

Entrem, doncs, en un període de gran interès i hem de preparar-nos a intervenir-hi amb la major activitat i amb el millor desig d'encert. Cal que tots els ciutadans es mobilitzin per aportar-hi llur esforç. Una democràcia no pot actuar sense partits, ni aquests poden existir sense militants. Que els catalans comprenguin que no es poden quedar a casa com a simples espectadors. Si refuseu el paper d'actors que la democràcia els concedeix, que no vinguin després a queixar-se si la representació no els ha complagut. La inhibició és una vituperable deserció.

M. Coll i Alentorn

CODINACH

Plaça de la Porxada, 8
Plaça de les Olles, 1
Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances